

INTEGRITAT I COHERÈNCIA

Carles Campuzano

President d'ACSAR i portaveu del Partit Demòcrata (PDeCAT)
al Congrés

No puc recordar amb exactitud quan vaig conèixer en Pep Ribera. Si que recordo que en aquells temps, a principis dels anys noranta, jo treballava a les ordres d'en Joan Vallvé, estret col·laborador del president Pujol i que exercia de director general d'Afers Interdepartamentals de la Presidència de la Generalitat. La Direcció General d'Afers tenia encàrrecs molt diversos i, per les raons que fossin, a mi se'm va demanar una nota sobre la possibilitat d'incorporar la Generalitat al Patronat del CIDOB. Fou aleshores quan vaig conèixer en Pep i, és clar, a la Cesca. Amb en Joan Vallvé coincidíem que valia la pena que la Generalitat s'hi incorporés. Finalment, el president Pujol desestimà la nostra proposta i la Generalitat tardà uns anys en entrar al Patronat del CIDOB. Una pena de temps perdut. I, certament, en aquella nota favorable, el caràcter d'en Pep va ser determinant, al costat és clar de la realitat i el potencial del CIDOB. Des d'aleshores he mantingut un vincle afectiu amb el CIDOB i un enorme respecte i valoració per la seva tasca.

Integritat i coherència són els dos valors que em venen al cap quan penso amb en Pep. Integritat i coherència que sempre em va transmetre, de manera modesta i gens ni mica pedant. I és que en Pep mai va cercar el reconeixement públic a la seva feina ni l'aplaudiment fàcil, sinó que simplement anava per feina. Un home intel·lectualment sòlid, però un home d'acció concreta i eficaç, ancorat a la realitat i convençut que les accions fonamentades en el coneixement són transformadores.

Fou de la seva mà que cap el 2005 em vaig integrar al Patronat de la Fundació ACSAR. I fou al seu costat que en vaig assumir la presidència l'any 2012.

En Pep havia estat fundador de l'Associació Catalana de Solidaritat i Ajuda al Refugiat (ACSAR), cap a finals dels anys setanta. L'entitat pionera i degana en matèria d'asil i refugi a Catalunya, avui, per desgracia tan actual. La seva estada a Xile i la necessitat d'acollir les primeres persones que fugien del cop

d'Estat de Pinochet expliquen l'origen de l'entitat. M'expliquen que des de l'entitat Agermanament, pionera en aquest cas en matèria de cooperació internacional per al desenvolupament, en Pep Ribera facilità inicialment la sortida i posterior acollida de presos polítics xilens, sota l'excusa de l'obtenció d'una beca d'estudis a Espanya. I després fundà ACSAR. L'Antoni Maria Lluç segur que en parlarà amb més coneixement de causa que jo.

Recordo una de les darreres reunions de la Fundació ACSAR a les que en Pep va assistir com a patró que era. Estava preocupat per la incorporació al país de les noves generacions de catalans d'origen estranger. El fantasma de França i el fracàs de la seva política d'immigració el preocupava. I reclamà de la fundació no pas l'organització de seminaris, reunions i l'elaboració de papers sinó la presència activa i arrelada als barris per treballar a prop dels joves. L'acció com a resposta a uns dels grans desafiaments de la societat catalana del segle XXI, convençut com estava que, de nou, ens hi jugàvem una determinada idea de país.

Com a tants, la mort d'en Pep m'entristí. I una sensació una mica amarga em quedà: el no haver fet prou per al reconeixement del país al Pep Ribera en vida. Massa vegades a persones com en Pep només les recordem quan ens deixen. Tocarà mantenir viu el seu llegat, la seva empremta, el seu exemple: l'honestat en el capteniment, la coherència personal, la feina obstinada, el rigor en el treball, l'acció transformadora, la intel·ligència en la construcció d'equips, la defensa dels més humils i la de tots aquells als que no els hi reconeixem la seva veu.

